

Sygn. akt II PK 170/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Korzeniowski

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z powództwa D. D.-H.

przeciwko Sądowi Okręgowemu w Z.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Spółecznych w dniu 17 października 2018 r.,

skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w Z.

z dnia 22 grudnia 2016 r., sygn. akt IV Pa [...],

**uchyla zaskarżony wyrok w punkcie II. i IV. i w tym zakresie
przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu w Z. do ponownego
rozpoznania oraz orzeczenia o kosztach postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Z. wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2016 r. zasądził od pozwanego Sądu Okręgowego w Z. na rzecz powódki D. D.-H. kwotę 19.500 zł brutto wraz z ustawowymi odsetkami tytułem dodatku stażowego za okres od dnia

1 stycznia 2013 r. do dnia 31 stycznia 2014 r. (pkt Ia), kwotę 1.657,50 zł brutto wraz z ustawowymi odsetkami tytułem wyrównania dodatkowego wynagrodzenia rocznego (pkt Ib) oraz wyrokowi w punkcie I nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 8.250 zł (pkt II).

Sąd Rejonowy ustalił, że powódka była zatrudniona w pozwanym Sądzie na podstawie powołania na stanowisku dyrektora sądu w okresie od dnia 20 czerwca 2002 r. do dnia 30 kwietnia 2015 r. Do dnia 31 grudnia 2012 r. jej wynagrodzenie składało się z wynagrodzenia zasadniczego w kwocie 5.252 zł, dodatku funkcyjnego w kwocie 1.706 zł, dodatku stażowego w kwocie 1.050,40 zł i dodatku specjalnego w kwocie 2.603 zł, wynosząc łącznie 10.611,40 zł. Pismem z dnia 28 stycznia 2013 r. Minister Sprawiedliwości przyznał powódce z dniem 1 stycznia 2013 r. wynagrodzenie w kwocie 7.500 zł, na podstawie art. 32c § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (obecnie Dz.U. z 2018 r., poz. 23 ze zm., dalej jako u.s.p.) w związku z art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 18 sierpnia 2011 r. o zmianie ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 203, poz. 1192, dalej jako nowelizacja z 2011 r.) i § 2 ust. 1 pkt 2 lit. a rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 grudnia 2012 r. w sprawie wynagrodzenia dyrektora sądu i zastępcy dyrektora sądu (Dz.U. poz. 1482, dalej jako rozporządzenie z dnia 17 grudnia 2012 r.). Jednocześnie na podstawie art. 32c § 2 u.s.p. i § 3 ust. 1 powołanego rozporządzenia z dnia 17 grudnia 2012 r. powódce został przyznany dodatek specjalny w wysokości 10% wynagrodzenia zasadniczego na okres od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 30 czerwca 2013 r. Od dnia 1 stycznia 2013 r. miesięczne wynagrodzenie powódki składało się z wynagrodzenia zasadniczego w kwocie 7.500 zł i dodatku specjalnego w kwocie 750 zł. Od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 stycznia 2014 r. powódce nie wypłacano dodatku stażowego w kwocie stanowiącej 20% jej wynagrodzenia zasadniczego, czyli 1.500 zł miesięcznie. W związku z powyższym dodatkowe wynagrodzenie roczne za 2013 r. zostało zaniżone o 1.530 zł, a za 2014 r. o 127,50 zł. Od dnia 1 lutego 2014 r. powódce ponownie wypłacano dodatek za wieloletnią pracę w kwocie stanowiącej 20% wynagrodzenia zasadniczego. Powódka pismem z dnia 13 maja 2015 r. zwróciła się do Prezesa pozwanego Sądu Okręgowego o wypłatę dodatku stażowego i wyrównanie

dotatkowego wynagrodzenia rocznego za okres od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 stycznia 2014 r. Pismem z dnia 13 maja 2015 r. pozwany odmówił wypłaty tych świadczeń, wyjaśniając, że w spornym okresie obowiązujące przepisy nie przewidywały dodatku stażowego dla dyrektorów sądów okręgowych.

Przy takich ustaleniach faktycznych Sąd Rejonowy uznał powództwo za uzasadnione. Przed nowelizacją z 2011 r. zasady wynagradzania dyrektorów sądów regulowała ustawa z dnia 18 grudnia 1998 r. o pracownikach sądów i prokuratury (Dz.U. z 2011 r. Nr 109, poz. 639 ze zm.) oraz wydane na jej podstawie rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 30 marca 2010 r. w sprawie stanowisk i szczegółowych zasad wynagradzania urzędników i innych pracowników sądów i prokuratury oraz odbywania stażu urzędniczego (Dz.U. Nr 49, poz. 299). Wraz z wejściem w życie w dniu 1 stycznia 2013 r. nowelizacji z 2011 r., do u.s.p. dodano art. 32c, zgodnie z którym dyrektorowi sądu przysługuje wynagrodzenie zasadnicze, którego wysokość ustala Minister Sprawiedliwości. W myśl § 2 tego przepisu, Minister Sprawiedliwości może przyznać dyrektorowi sądu dodatek specjalny z tytułu okresowego zwiększenia obowiązków lub zadań, a także nagrodę za szczególne osiągnięcia w pracy. Sąd Rejonowy w pełni podzielił stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 13 stycznia 2015 r., II PK 74/14 (OSNP 2016 nr 8, poz. 103), w myśl którego art. 32d u.s.p., w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 stycznia 2014 r., nie zawierał zamkniętego katalogu przepisów ustawy o pracownikach sądów i prokuratury, mających zastosowanie do dyrektorów sądów i ich zastępców. Tym samym odesłanie zawarte w art. 32d u.s.p. do przepisów art. 6-7 oraz art. 9-11 ustawy o pracownikach sądów i prokuratury nie pozbawia dyrektorów sądów prawa do dodatku stażowego, o którym mowa w art. 14 ust. 1 ostatniej z cytowanych ustaw. Także zmiana art. 32d u.s.p., która weszła w życie od dnia 24 stycznia 2014 r. na mocy ustawy z dnia 8 listopada 2013 r. o zmianie ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych, (Dz.U. z 2014 r., poz. 31, dalej jako nowelizacja z 2013 r.) potwierdza, że zamiarem ustawodawcy nie było pozbawienie dyrektorów sądów dotychczas przysługujących im składników wynagrodzenia. Wobec powyższego, w ocenie Sądu Rejonowego, nowelizacja z 2011 r. nie pozbawiała powódki prawa do dodatku za wieloletnią pracę, a przyjęcie wykładni prezentowanej przez pozwanego pracodawcę prowadziłoby do

nieuprawnionego zróżnicowania sytuacji prawnej dyrektorów sądów w stosunku do pozostałych urzędników sądów i prokuratury. Zgodnie z brzmieniem art. 15 ustawy o pracownikach sądów i prokuratury, urzędnikowi i innemu pracownikowi sądu lub prokuratury przysługuje dodatek za wieloletnią pracę w wysokości wynoszącej po 5 latach pracy 5% miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego. Dodatek ten wzrasta o 1% za każdy dalszy rok pracy aż do osiągnięcia 20% miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego.

Apelację od tego wyroku wniósł pozwany zarzucając, że w okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 stycznia 2014 r. nie obowiązywał przepis przyznający powódce prawo do dodatku stażowego, a tym samym zobowiązujący pracodawcę do wypłaty takiego dodatku. Z kolei powołany przez Sąd pierwszej instancji wyrok Sądu Najwyższego nie posiada mocy zasady prawnej, a zatem nie jest wiążący dla innych sądów.

Sąd Okręgowy w Z. wyrokiem z dnia 22 grudnia 2016 r. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził na rzecz powódki część żądanej kwoty, tj. 6.609,20 zł tytułem wynagrodzenia za pracę (pkt Ia) oraz 561,80 zł tytułem wyrównania dodatkowego wynagrodzenia rocznego (pkt Ib), oddalił powództwo w pozostałej części (pkt II), oddalił apelację w pozostałym zakresie (pkt III) i orzekł o kosztach procesu (pkt IV).

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji dokonał błędnej wykładni dodanego nowelizacją z 2011 r. art. 32d u.s.p., dzieląc w tej kwestii pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 stycznia 2015 r., II PK 74/14, że art. 32d u.s.p. nie zawiera zamkniętego katalogu przepisów ustawy o pracownikach sądów i prokuratury, mających zastosowanie do dyrektorów sądów i ich zastępców, co w efekcie miałoby oznaczać, iż dyrektorzy nie zostali pozbawieni prawa do dodatku stażowego, o którym mowa w art. 14 ust. 1 ustawy o pracownikach sądów i prokuratury. Sąd Okręgowy podkreślił, że stosownie do art. 32c § 1 u.s.p. dyrektorowi sądu i jego zastępcy przysługuje wynagrodzenie zasadnicze, którego wysokość ustala Minister Sprawiedliwości. Zgodnie z art. 32c § 2 u.s.p., Minister Sprawiedliwości może przyznać dyrektorowi sądu lub zastępcy dyrektora sądu dodatek specjalny z tytułu okresowego zwiększenia obowiązków lub zadań, a także nagrodę za szczególne osiągnięcia w pracy. Rozporządzenie

Ministra Sprawiedliwości wydane na podstawie art. 32c § 3 u.s.p. określa wysokość wynagrodzenia zasadniczego dyrektora sądu oraz zastępcy dyrektora sądu (pkt 1), a także sposób ustalania wysokości dodatku specjalnego oraz nagrody za szczególne osiągnięcia tych osób w pracy, które mogą być przyznane dyrektorowi sądu lub zastępcy dyrektora sądu - uwzględniając rodzaj i zakres powierzanych im zadań, w szczególności wielkość jednostki organizacyjnej, w której zadania są wykonywane (pkt 2). W przypadku powódki Minister Sprawiedliwości określił wynagrodzenie zasadnicze w kwocie 7.500 zł. Sąd Okręgowy podniósł, że znowelizowany art. 32d u.s.p. ograniczył zakres zastosowania ustawy o pracownikach sądów i prokuratury do dyrektora sądu i zastępcy dyrektora sądu jedynie do przepisów art. 6-7 oraz art. 9-11 tej ustawy. Oznacza to, że katalog przepisów ustawy o pracownikach sądów i prokuratury mających zastosowanie do dyrektora sądu jest zamknięty, a więc nie obejmuje swym zakresem art. 15 ustawy o pracownikach sądów i prokuratury uprawniającego pracowników do dodatku za wieloletnią pracę. Co więcej, wydane w oparciu o nowelizację z 2011 r. rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 16 kwietnia 2013 r. w sprawie stanowisk i szczegółowych zasad wynagradzania urzędników i innych pracowników sądów i prokuratury oraz odbywania stażu urzędniczego (Dz.U. z 2013 r., poz. 646) w wykazie stanowisk, na których są zatrudniani urzędnicy w sądach i prokuraturze, nie wymienia stanowiska dyrektora sądu. Wobec tego w spornym okresie przepisy nie przewidywały dla dyrektora sądu dodatku za wieloletnią pracę. Dyrektora sądu nie obejmowały zasady określone w przepisach wydanych na podstawie art. 14 ust. 1 ustawy o pracownikach sądów i prokuratury ani art. 15 tej ustawy. Sytuacja taka trwała do nowelizacji z 2013 r., a więc do dnia 23 stycznia 2014 r., kiedy to dyrektorzy sądu ponownie nabyli uprawnienie do tego dodatku stażowego, ponieważ do znowelizowanego wówczas art. 32d § 2 u.s.p. dodano zdanie drugie przewidujące, że do ustalania uprawnień do dodatku za wieloletnią pracę i nagrody jubileuszowej stosuje się zasady określone w przepisach wydanych na podstawie art. 14 ust. 1 ustawy o pracownikach sądów i prokuratury.

Skoro ustalone przez Ministra Sprawiedliwości od dnia 1 stycznia 2013 r. wynagrodzenie zasadnicze powódki stanowiło kwotę 7.500 zł, a dodatek specjalny, mający w zamierzeniu rekompensować brak prawa dyrektora sądu do dodatku

stażowego i dodatku funkcyjnego, - wynosił 750 zł, to w rzeczywistości z dniem 1 stycznia 2013 r. wysokość wynagrodzenia powódki uległa zmniejszeniu, mimo iż nie zmienił się zakres jej obowiązków. W wyniku zmiany wysokości wynagrodzenia w spornym okresie, w tym jego poszczególnych elementów, wysokość płacy zasadniczej powódki wzrosła do 7.500 zł, ale nie uwzględniała pozostałych stałych składników wynagrodzenia, w tym dodatku za wieloletnią pracę. Z tego względu Sąd Okręgowy uznał, że kwoty „brakujące” w związku ze zniesieniem prawa do dodatku stażowego, należało zrekompensować powódce przyznaniem wynagrodzenia stanowiącego różnicę pomiędzy dotychczasową sumą kwoty płacy zasadniczej, dodatku funkcyjnego i dodatku stażowego, wynoszących łącznie 8.008,40 zł, a nowym wynagrodzeniem zasadniczym w kwocie 7.500 zł. Różnica stanowi 508,40 zł miesięcznie, zatem za sporny okres powódce łącznie z tego tytułu przysługiwałoby wynagrodzenie w kwocie 6.609,20 zł. Natomiast roszczenia ponad tę kwotę, wywodzone z rzekomo przysługującego dodatku stażowego, podlegały oddaleniu. W związku z uznaniem roszczenia powódki do wyższego wynagrodzenia za 2013 r. i styczeń 2014 r., wzrosła wartość należnego jej dodatkowego wynagrodzenia rocznego o kwoty 518,40 zł za 2013 r. i 43,20 zł za 2014 r. Ponadto podkreślono, że Minister Sprawiedliwości w piśmie z dnia 8 lipca 2015 r. poinformował prezesów oraz dyrektorów sądów, że w związku z brakiem dodatku stażowego „brakujące kwoty” z tego tytułu zostały przez Ministra Sprawiedliwości zrekompensowane przyznaniem dla części dyrektorów dodatków specjalnych. Tym samym wysokość wynagrodzenia dyrektorów sądów i ich zastępców z dniem 1 stycznia 2013 r. miała nie ulec zmniejszeniu.

Skargę kasacyjną od wyroku Sadu Okręgowego wniosła powódka, zaskarżając wyrok w części, tj. w zakresie oddalenia roszczenia o zapłatę dodatku stażowego powyżej kwoty 6.609,20 zł i roszczenia o wyrównanie dodatkowego wynagrodzenia rocznego powyżej kwoty 561,80 zł. Powódka domagała się uchylenia wyroku w zaskarżonej części i orzeczenia co do istoty sprawy przez oddalenie apelacji oraz zasądzenia od pozwanego zwrotu kosztów procesu za postępowanie apelacyjne oraz postępowanie kasacyjne, ewentualnie uchylenia wyroku w zaskarżonej części i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia o kosztach postępowania.

W skardze kasacyjnej powódka zarzuciła naruszenie prawa materialnego - art. 32d § 2 u.s.p. w brzmieniu obowiązującym do dnia 23 stycznia 2014 r., przez błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że zawierał on zamknięty katalog przepisów ustawy o pracownikach sądów i prokuratury mających zastosowanie do dyrektorów sądów, podczas gdy prawidłowa wykładnia tego przepisu prowadzi do wniosku, iż katalog ten jest otwarty. W uzasadnieniu wskazano, że zgodnie z powołanym przez Sąd Rejonowy wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2015 r., II PK 74/14, art. 32d u.s.p. w brzmieniu do dnia 23 stycznia 2014 r. nie zawierał zamkniętego katalogu przepisów ustawy o pracownikach sądów i prokuratury, mających zastosowanie do dyrektorów sądów. Zamiarem ustawodawcy nigdy nie było pozbawienie dyrektorów sądów dotychczas przysługujących im składników wynagrodzenia. Zmiana tego przepisu przez odesłanie do przepisów art. 14a - 18 ustawy o pracownikach sądów i prokuratury miała na celu doprecyzowanie art. 32d u.s.p. tak, aby wyeliminować możliwość jego wykładni w sposób prowadzący do nieuprawnionego zróżnicowania sytuacji prawnej dyrektorów sądów i ich zastępców w stosunku do pozostałej kadry urzędniczej sądów i prokuratury.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna zasługuje na uwzględnienie bowiem uzasadniony jest zarzut naruszenia prawa materialnego przy ferowaniu zaskarżonego wyroku.

Wykładnia art. 32d § 2 u.s.p. w brzmieniu obowiązującym w okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 23 stycznia 2014 r., zgodnie z którym do dyrektora sądu oraz zastępcy dyrektora sądu stosuje się odpowiednio przepisy art. 6-7 oraz art. 9-11 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o pracownikach sądów i prokuratury jest już utrwalona w orzecznictwie Sądu Najwyższego. W wyroku z dnia 13 stycznia 2015 r., II PK 74/14 (OSNP 2016 nr 8, poz. 103), Sąd Najwyższy dokonując wykładni tego przepisu wyjaśnił, że „do dnia 31 grudnia 2012 r. zasady wynagradzania dyrektorów sądów uregulowane były w ustawie z dnia 18 grudnia 1998 r. o pracownikach sądów i prokuratury oraz wydanym na jej podstawie rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 30 marca 2010 r. w sprawie stanowisk i szczegółowych

zasad wynagradzania urzędników i innych pracowników sądów i prokuratury oraz odbywania stażu urzędniczego. Dyrektorom sądów przysługiwały zatem stałe składniki wynagrodzenia (wynagrodzenie zasadnicze, dodatek z tytułu zajmowanego stanowiska, dodatek za wieloletnią pracę - art. 15 ustawy o pracownikach sądów i prokuratury - oraz ruchome składniki wynagrodzenia: dodatek specjalny z tytułu okresowego zwiększenia obowiązków służbowych lub powierzenia dodatkowych zadań, nagroda za szczególne osiągnięcia w pracy zawodowej, premia), ponadto nagrody jubileuszowe, jednorazowa odprawa w razie ustania stosunku pracy w związku z przejściem na rentę z tytułu niezdolności do pracy lub emeryturę. Od dnia 1 stycznia 2013 r. weszła w życie nowelizacja z 2011 r. Na mocy art. 1 tej nowelizacji dodano do u.s.p. art. 32c, zgodnie z którym dyrektorowi sądu i zastępcy dyrektora sądu przysługuje wynagrodzenie zasadnicze, którego wysokość ustala Minister Sprawiedliwości, jak również może być mu przyznany dodatek specjalny z tytułu okresowego zwiększenia obowiązków lub zadań oraz nagrody za szczególne osiągnięcia w pracy oraz art. 32d, w myśl którego ze stanowiskiem dyrektora sądu oraz zastępcy dyrektora sądu nie można łączyć przynależności do partii politycznych ani pełnienia funkcji publicznych (§ 1). Do dyrektora sądu oraz zastępcy dyrektora sądu stosuje się odpowiednio przepisy art. 6-7 oraz 9-11 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o pracownikach sądów i prokuratury (§ 2)". Sąd Najwyższy w cytowanym wyroku wskazał, że „nie tyle z art. 32c, który w odniesieniu do wskazywanych składników wynagrodzenia nie używa zwrotu ‘przysługuje wyłącznie’, ale z art. 32d, wymieniającego przepisy z odesłania, a *contrario* może wynikać wniosek, że ustawodawca od dnia 1 stycznia 2013 r. wyłączył tę kategorię urzędników sądowych spod działania ustawy o pracownikach sądów i prokuratury (za wyjątkiem art. 6-7 oraz art. 9-11) i w konsekwencji dla omawianej grupy zawodowej ustanowił autonomiczne (odrębne od pozostałych urzędników i pracowników sądów i prokuratury) uregulowania dotyczące zasad wynagradzania, ograniczając je wyłącznie do składników wymienionych w art. 32c u.s.p., a następnie w rozporządzeniu z dnia 17 grudnia 2012 r., tj. do wynagrodzenia zasadniczego, dodatku specjalnego oraz nagrody za szczególne osiągnięcia w pracy. Przy tej koncepcji, od dnia 1 stycznia 2013 r. żadne rozporządzenie wykonawcze wydane na podstawie art. 14 ust. 1 ustawy o

pracownikach sądów i prokuratury nie mogło mieć zastosowania do dyrektorów sądów (i ich zastępców). Ustawodawca zatem w sposób zamierzony pominąłby pozostałe uregulowania dotyczące powszechnych w prawie urzędniczym składników wynagrodzenia np. prawa do nagrody jubileuszowej, odprawy emerytalno-rentowej czy dodatku stażowego. Nie sposób jednak nie zauważyć, że w ten sposób dyrektorzy sądów (i ich zastępcy) z trudnych do wytłumaczenia przyczyn staliby się jedyną grupą zawodową urzędników sądów i prokuratury, która została pozbawiona między innymi prawa do nagrody jubileuszowej, odprawy emerytalno-rentowej w wysokości przysługującej na podstawie pragmatyki służbowej czy dodatku stażowego. Przedstawiona więc wykładnia może budzić uzasadnione wątpliwości co do zachowania przez ustawodawcę standardów konstytucyjnych wynikających z art. 32 Konstytucji RP, gdyż byłaby to niepoparta adekwatnymi i racjonalnymi przesłankami dyferencjacja uprawnień adresatów norm prawnych charakteryzujących się daną cechą istotną (relewantną). Nie ma bowiem żadnego uzasadnienia dla zróżnicowania uprawnień urzędników sądowych w zakresie tych składników wynagrodzenia, które są ekwiwalentem za długoletnią pracę i powszechnie obowiązują w prawie urzędniczym". W tym kontekście Sąd Najwyższy przyjął, że „uprawniony jest inny pogląd, a mianowicie, iż zamiarem ustawodawcy było jedynie "przeniesienie" przepisu kompetencyjnego wyposażającego Ministra Sprawiedliwości w uprawnienie do określenia pewnych składników wynagrodzenia grupy urzędników sądów z ustawy o pracownikach sądów i prokuratury (art. 14 ust. 1) do ustawy określającej ustrój sądów powszechnych. Niewątpliwie związane to było z budzącą kontrowersje (zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 7 listopada 2013 r., K 13/12, OTK-A 2013 nr 8, poz. 121) nowelizacją u.s.p. i wynikającą z niej zmianą zakresu nadzoru nad działalnością administracyjną sądów ze strony organu władzy wykonawczej - Ministra Sprawiedliwości, która doprowadziła do przekazania kierowania tą działalnością podległym mu organom - dyrektorom sądów, przy jednoczesnym pozbawieniu uprawnień prezesów sądów. Niewątpliwie w ślad za tym poszło zaznaczenie rangi ustrojowej tego organu sądu oraz podkreślenie, że ta bezpośrednia podległość Ministrowi Sprawiedliwości nie ograniczy odrębności i niezależności sądów od władzy wykonawczej gwarantowanych w art. 173

Konstytucji RP. Stąd też w art. 32d § 2 u.s.p. znalazło się odesłanie do art. 6-7 i art. 9-11 ustawy o pracownikach sądów i prokuratury, odwołujących się do powszechnie obowiązujących w prawie urzędniczym standardów, gwarantujących - niezależnie od podległości służbowej - wykonywanie obowiązków w sposób profesjonalny, rzetelny i bezstronny. Tak radykalna zmiana dotychczasowych zasad wynagradzania wymagałaby jednoznacznego wskazania, że wynagrodzenie zasadnicze oraz dodatek specjalny z tytułu okresowego zwiększenia obowiązków lub zadań, a także nagrody za szczególne osiągnięcia w pracy to wyłączne (jedyne) składniki wynagrodzenia tych urzędników sądowych. Biorąc to pod uwagę, uprawniony był w ocenie Sądu Najwyższego wniosek, że art. 32d u.s.p., w brzmieniu obowiązującym do 23 stycznia 2014 r., nie zawierał zamkniętego katalogu przepisów ustawy o pracownikach sądów i prokuratury, mających zastosowanie do dyrektorów sądów (i ich zastępców). Zmiana art. 32d u.s.p., którego § 2 od 24 stycznia 2014 r. otrzymał następujące brzmienie: „Do dyrektora sądu oraz zastępcy dyrektora sądu stosuje się odpowiednio przepisy art. 6-7, art. 9-11 oraz art. 14a-18 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o pracownikach sądów i prokuratury (Dz.U. z 2011 r. Nr 109, poz. 639, ze zm.)”, rozwiewa przedstawione wątpliwości interpretacyjne. Potwierdza bowiem, że zamiarem ustawodawcy nie było pozbawienie dyrektorów sądów dotychczas przysługujących im składników wynagrodzenia. Nastąpiło zatem doprecyzowanie art. 32d tak, aby wyeliminować możliwość jego wykładni w sposób prowadzący do nieuprawnionego zróżnicowania sytuacji prawnej dyrektorów sądów i ich zastępców w stosunku do pozostałej kadry urzędniczej sądów i prokuratury”.

Przedstawiona powyżej wykładnia art. 32d § 2 u.s.p. w brzmieniu obowiązującym w spornym okresie została ponowiona przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 października 2017 r., II PK 250/16 (LEX nr 2447342). Stwierdzono w nim, że art. 32d u.s.p., w brzmieniu obowiązującym do 23 stycznia 2014 r., nie zawierał zamkniętego katalogu przepisów ustawy o pracownikach sądów i prokuratury, mających zastosowanie do dyrektorów sądów i ich zastępców (zob. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2017 r., II PK 142/16, LEX nr 2309597 czy z dnia 22 września 2016 r., II PK 318/15, niepubl.).

Wobec powyższego prawidłowo zarzuca powódka Sądowi drugiej instancji błędną wykładnię art. 32d § 2 u.s.p. polegającą na uznaniu, że przepis ten zawierał zamknięty katalog przepisów ustawy o pracownikach sądów i prokuratury mających zastosowanie do dyrektorów sądów.

Przyjęcie zasadności skargi kasacyjnej w zakresie jej podstawy obejmującej naruszenie prawa materialnego prowadzi zaś do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania (art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. oraz art. 108 § 2 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.).